

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kymmenes jaosto)

22 päivänä syyskuuta 2022*

Ennakkoratkaisupyyntö – Vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alue – Rajavalvonta, turvapaikka ja maahanmuutto – Turvapaikkapolitiikka – Direktiivi 2013/32/EU – Kansainvälisen suojelun myöntämistä tai poistamista koskevat yhteiset menettelyt – Kansainvälistä suojelua koskeva hakemus – Tutkimatta jättämisen perusteet – 2 artiklan q alakohta – Myöhemmän hakemuksen käsite – 33 artiklan 2 kohdan d alakohta – Se, että jäsenvaltio jättää kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen tutkimatta sellaisen aiemman hakemuksen hylkäyksen johdosta, jonka asianomainen on tehnyt Tanskan kuningaskunnassa – Tanskan kuningaskunnan tekemä lainvoimainen päätös

Asiassa C-497/21,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Schleswig-Holsteinin hallintotuomioistuin, Saksa) on esittänyt 6.8.2021 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 13.8.2021, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

SI,

TL,

ND,

VH,

YT ja

HN

vastaan

Saksan valtio,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kymmenes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja I. Jarukaitis sekä tuomarit M. Ilešič ja D. Gratsias (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: N. Emiliou,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Saksan hallitus, asiamiehinään J. Möller ja R. Kanitz,
- Euroopan komissio, asiamiehinään A. Azema, L. Grønfeldt ja G. Wils,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee kansainvälisen suojelun myöntämistä tai poistamista koskevista yhteisistä menettelyistä 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/32/EU (EUVL 2013, L 180, s. 60) 33 artiklan 2 kohdan d alakohdan, luettuna yhdessä 2 artiklan q alakohdan kanssa, tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat yhtäältä SI, TL, ND, VH, YT ja HN sekä toisaalta Saksan valtio ja joka koskee Bundesamt für Migration und Flüchtlinge – Außenstelle Boostedtin (liittovaltion maahanmuutto- ja pakolaisvirasto, Boostedtin toimipaikka, Saksa) (jäljempänä virasto) tekemän sellaisen päätöksen laillisuutta, jolla asianomaisten henkilöiden kansainvälistä suojelua koskevat hakemukset on jätetty tutkimatta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

Pöytäkirja Tanskan asemasta

- 3 EU-sopimuksen ja EUT-sopimuksen liitteenä olevan Tanskan asemasta tehdyn pöytäkirjan (N:o 22) (jäljempänä Tanskan asemasta tehty pöytäkirja) 1 ja 2 artiklassa määrätään seuraavaa:

”1 artikla

Tanska ei osallistu neuvostossa sellaisten toimenpiteiden antamiseen, joita ehdotetaan [EUT-]sopimuksen kolmannen osan V osaston nojalla. Neuvoston niiden päätösten edellytyksenä, jotka on tehtävä yksimielisesti, on neuvoston jäsenten yksimielisyys, lukuun ottamatta Tanskan hallituksen edustajaa.

Tätä artiklaa sovellettaessa määräenemmistö määräytyy [SEUT] 238 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

2 artikla

[EUT-]sopimuksen kolmannen osan V osaston määräykset, mainitun osaston nojalla hyväksytyt toimenpiteet, [Euroopan] unionin mainitun osaston nojalla tekemän kansainvälisen sopimuksen määräykset tai Euroopan unionin tuomioistuimen tällaista määräystä tai toimenpidettä tulkitsevat päätökset taikka mainitun osaston nojalla muutetut tai muutettavissa olevat toimenpiteet eivät sido Tanskaa eikä niitä sovelleta siihen. Nämä määräykset, toimenpiteet tai päätökset eivät rajoita millään tavoin Tanskan toimivaltaa, oikeuksia tai velvollisuuksia. Tällaiset määräykset, toimenpiteet tai päätökset eivät myöskään vaikuta millään tavoin yhteisön tai unionin säännöstöön eivätkä ne ole osa unionin oikeutta sellaisina kuin niitä sovelletaan Tanskaan. Erityisesti poliisiyhteistyön ja rikosasioissa tehtävän oikeudellisen yhteistyön alalla ennen Lissabonin sopimuksen voimaantuloa hyväksytyt unionin säädökset, joita muutetaan, sitovat edelleen Tanskaa ja niitä sovelletaan siihen muutoksitta.”

Direktiivi 2011/95/EU

- 4 Vaatimuksista kolmansien maiden kansalaisten ja kansalaisuudettomien henkilöiden määrittelemiseksi kansainvälistä suojelua saaviksi henkilöiksi, pakolaisten ja henkilöiden, jotka voivat saada toissijaista suojelua, yhdenmukaiselle asemalle sekä myönnetyn suojelun sisällölle 13.12.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/95/EU (EUVL 2011, L 337, s. 9) 6 ja 51 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(6) [15.10. ja 16.10.1999 laadituissa] Tampereen [Eurooppa-neuvoston] päätelmissä todetaan myös, että pakolaisasemaa koskevia sääntöjä olisi täydennettävä toissijaista suojelua koskevilla toimenpiteillä, joiden avulla tällaista suojelua tarvitsevalle henkilölle myönnetään asianmukainen asema.

--

(51) [Tanskan asemasta tehdyssä pöytäkirjassa] olevan 1 ja 2 artiklan mukaisesti Tanska ei osallistu tämän direktiivin hyväksymiseen, direktiivi ei sido Tanskaa eikä sitä sovelleta Tanskaan.”

- 5 Kyseisen direktiivin tavoitteena on sen 1 artiklan mukaan vahvistaa vaatimukset kolmansien maiden kansalaisten ja kansalaisuudettomien henkilöiden määrittelemiseksi kansainvälistä suojelua saaviksi henkilöiksi, pakolaisten ja henkilöiden, jotka voivat saada toissijaista suojelua, yhdenmukaiselle asemalle sekä myönnetyn suojelun sisällölle.

- 6 Mainitun direktiivin 2 artiklassa, jonka otsikko on ”Määritelmät”, säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- a) ’kansainvälisellä suojelulla’ pakolaisasemaa ja toissijaista suojeluasemaa, sellaisina kuin ne on määritelty e ja g alakohdassa;
- b) ’kansainvälistä suojelua saavalla’ henkilöä, jolle on myönnetty pakolaisasema tai toissijainen suojeluasema, sellaisina kuin ne on määritelty e ja g alakohdassa;

- c) 'Geneven yleissopimuksella' Genevessä 28 päivänä heinäkuuta 1951 tehtyä pakolaisten oikeusasemaa koskevaa yleissopimusta [(Yhdistyneiden kansakuntien sopimuskokoelma, nide 189, s. 150, nro 2545 (1954))], sellaisena kuin se on muutettuna 31 päivänä tammikuuta 1967 tehdyllä [pakolaisten oikeusasemaa koskevalla] New Yorkin pöytäkirjalla;
- d) 'pakolaisella' kolmannen maan kansalaista, jolla on perusteltua aihetta pelätä joutuvansa vainotuksi rodun, uskonnon, kansallisuuden, poliittisten mielipiteiden tai tiettyyn yhteiskunnalliseen ryhmään kuulumisen vuoksi ja joka oleskelee kansalaisuusmaansa ulkopuolella ja on kykenemätön tai sellaisen pelon johdosta haluton turvautumaan sanotun maan suojaan, ja kansalaisuudetonta henkilöä, joka oleskelee entisen pysyvän asuinmaansa ulkopuolella edellä mainittujen seikkojen tähden ja on kykenemätön tai sanotun pelon vuoksi haluton palaamaan sinne ja jota 12 artikla ei koske;
- e) 'pakolaisasemalla' kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön tunnustamista pakolaiseksi jäsenvaltiossa;
- f) 'henkilöllä, joka voi saada toissijaista suojelua', kolmannen maan kansalaista tai kansalaisuudetonta henkilöä, jolle ei voida myöntää pakolaisasemaa mutta jonka suhteen on esitetty merkittäviä perusteita uskoa, että jos hänet palautetaan alkuperämaahansa tai kansalaisuudettoman henkilön ollessa kyseessä entiseen pysyvään asuinmaahansa, hän joutuisi todelliseen vaaraan kärsiä 15 artiklassa määriteltyä vakavaa haittaa, ja jota 17 artiklan 1 ja 2 kohta ei koske ja joka on kykenemätön tai sellaisen vaaran johdosta haluton turvautumaan sanotun maan suojaan;
- g) 'toissijaisella suojeluasemalla' kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön tunnustamista jäsenvaltiossa henkilöksi, joka voi saada toissijaista suojelua;
- h) 'kansainvälistä suojelua koskevalla hakemuksella' kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön esittämää pyyntöä saada suojelua jostakin jäsenvaltiosta, kun hakijan voidaan katsoa tarkoittavan pakolaisasemaa tai toissijaista suojeluasemaa ja kun hakija ei nimenomaisesti pyydä tämän direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle jäävää muunlaista suojelua, jota voidaan pyytää erikseen;

– –

Direktiivi 2013/32

- 7 Direktiivin 2013/32 2 artiklan b, e ja q alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

– –

- b) 'kansainvälistä suojelua koskevalla hakemuksella' tai 'hakemuksella' kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön esittämää pyyntöä saada suojelua jostakin jäsenvaltiosta, kun hakijan voidaan katsoa hakevan pakolaisasemaa tai toissijaista suojeluasemaa ja kun hakija ei nimenomaisesti pyydä direktiivin [2011/95] soveltamisalan ulkopuolelle jäävää muunlaista suojelua, jota voidaan pyytää erikseen;

--

- e) 'lainvoimaisella päätöksellä' päätöstä siitä, myönnetäänkö kolmannen maan kansalaiselle tai kansalaisuudettomalle henkilölle direktiivin [2011/95] mukainen pakolaisasema tai toissijainen suojeluasema ja johon ei enää sovelleta tämän direktiivin V luvussa säädettyjä oikeussuojakeinoja riippumatta siitä, vaikuttavatko nämä oikeussuojakeinot siten, että hakijat saavat jäädä asianomaisen jäsenvaltion alueelle odottamaan asiansa ratkaisua;

--

- q) 'myöhemmällä hakemuksella' kansainvälistä suojelua koskevaa uutta hakemusta, joka tehdään sen jälkeen, kun aiemmasta hakemuksesta on tehty lainvoimainen päätös, mukaan lukien tapaukset, joissa hakija on nimenomaisesti peruuttanut hakemuksensa, ja tapaukset, joissa määrittävä viranomais on hylännyt hakemuksen, joka on implisiittisesti peruutettu 28 artiklan 1 kohdan mukaisesti.”

- 8 Direktiivin 10 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Määrittävän viranomaisen on kansainvälistä suojelua koskevia hakemuksia tutkiessaan määritettävä ensin, voidaanko hakijoita pitää pakolaisina, ja jos näin ei ole, määritettävä sen jälkeen, voidaanko hakijoita pitää henkilöinä, jotka voivat saada toissijaista suojelua.”

- 9 Mainitun direktiivin 33 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Niiden tapausten lisäksi, joissa hakemusta ei [kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön johonkin jäsenvaltioon jättämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden ja -menettelyjen vahvistamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston] asetuksen (EU) N:o 604/2013 [(EUVL 2013, L 180, s. 31)] mukaisesti tutkita, jäsenvaltiot eivät ole velvollisia tutkimaan, voidaanko hakijaa pitää henkilönä, joka voi saada kansainvälistä suojelua direktiivin 2011/95/EU mukaisesti, kun hakemukselta katsotaan puuttuvan tutkittavaksi ottamisen edellytykset tämän artiklan mukaisesti.

2. Jäsenvaltiot voivat katsoa kansainvälistä suojelua koskevalta hakemukselta puuttuvan tutkittavaksi ottamisen edellytykset ainoastaan, jos:

- a) toinen jäsenvaltio on myöntänyt kansainvälistä suojelua;
- b) jokin muu maa, joka ei ole jäsenvaltio, katsotaan 35 artiklan mukaisesti hakijan kannalta ensimmäiseksi turvapaikkamaaksi;
- c) jokin muu maa, joka ei ole jäsenvaltio, katsotaan 38 artiklan mukaisesti hakijan kannalta turvalliseksi kolmanneksi maaksi;
- d) hakemus on myöhempi hakemus, johon liittyen ei ole ilmennyt tai johon liittyen hakija ei ole esittänyt uusia tosiseikkoja tai perusteita, jotka liittyvät sen selvittämiseen, voidaanko hakijaa pitää direktiivin [2011/95] nojalla kansainvälistä suojelua saavana henkilönä; tai

e) hakijasta riippuvainen henkilö jättää hakemuksen sen jälkeen, kun hän on 7 artiklan 2 kohdan mukaisesti hyväksynyt sen, että hänen tapauksensa käsitellään osana hänen puolestaan jätettyä hakemusta, eikä hakijasta riippuvaisen henkilön tilanteeseen liity mitään seikkoja, jotka muodostaisivat perusteen erilliselle hakemukselle.”

Dublin III -asetus

10 Asetuksen N:o 604/2013 (jäljempänä Dublin III -asetus) 48 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla kumottiin niiden perusteiden ja menettelyjen vahvistamisesta, joiden mukaisesti määritetään kolmannen maan kansalaisen johonkin jäsenvaltioon jättämän turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio, 18.2.2003 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 343/2003 (EUVL 2003, L 50, s. 1), jolla oli sen 24 artiklan mukaisesti korvattu Euroopan yhteisöjen jäsenvaltioon jätetyn turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa olevan valtion ratkaisemisesta tehty yleissopimus, joka on allekirjoitettu Dublinissa 15 päivänä kesäkuuta 1990 (EYVL 1997, C 254, s. 1).

11 Dublin III -asetuksen II luvussa, jonka otsikko on ”Yleiset periaatteet ja takeet”, olevan 3 artiklan, jonka otsikko on ”Pääsy kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelymenettelyyn”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on käsiteltävä jokaisen kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön minkä tahansa jäsenvaltion alueella tai rajalla tai kauttakulkualueella tekemä kansainvälistä suojelua koskeva hakemus. Turvapaikkahakemuksen käsittelee yksi ainoa jäsenvaltio, ja tämä jäsenvaltio on se, joka III luvussa esitettyjen perusteiden mukaisesti on vastuussa hakemuksen käsittelystä.”

12 Kyseisen asetuksen 18 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltio, joka on tämän asetuksen perusteella vastuussa hakemuksen käsittelystä, on velvollinen:

--

c) ottamaan 23, 24, 25 ja 29 artiklassa säädettyjen edellytysten mukaisesti takaisin kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön, joka on käsittelyn kuluessa peruuttanut hakemuksensa ja jättänyt hakemuksen toisessa jäsenvaltiossa tai joka oleskelee toisessa jäsenvaltiossa ilman oleskelulupaa;

d) ottamaan 23, 24, 25 ja 29 artiklassa säädettyjen edellytysten mukaisesti takaisin kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön, jonka hakemus on hylätty ja joka on jättänyt hakemuksen toisessa jäsenvaltiossa tai joka oleskelee ilman oleskelulupaa toisessa jäsenvaltiossa.”

Unionin ja Tanskan välinen sopimus

13 Euroopan [unionin] ja Tanskan kuningaskunnan sopimus niistä perusteista ja menettelyistä, joilla ratkaistaan Tanskassa tai jossakin muussa Euroopan unionin jäsenvaltiossa jätetyn turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa oleva valtio, sekä Eurodac-järjestelmästä

sormenjälkien vertailua varten Dublinin yleissopimuksen tehokkaaksi soveltamiseksi (EUVL 2006, L 66, s. 38; jäljempänä unionin ja Tanskan välinen sopimus) hyväksyttiin unionin nimissä 21.2.2006 tehdyllä neuvoston päätöksellä 2006/188/EY (EUVL 2006, L 66, s. 37).

- 14 Kyseisen sopimuksen 2 artiklassa määrätään seuraavaa:

”1. Tähän sopimukseen liitetyn ja siihen osana kuuluvan [asetuksen N:o 343/2003] säännöksiä ja sen täytäntöönpanotoimenpiteitä, jotka on annettu [asetuksen N:o 343/2003] 27 artiklan 2 kohdan nojalla ja jotka Tanska panee tämän sopimuksen voimaantulon jälkeen annettavien täytäntöönpanotoimenpiteiden osalta täytäntöön – –, sovelletaan [unionin] ja Tanskan välisissä suhteissa kansainvälisen oikeuden mukaisesti.

2. Tähän sopimukseen liitetyn ja siihen osana kuuluvan [Eurodac-järjestelmän perustamisesta sormenjälkien vertailua varten Dublinin yleissopimuksen tehokkaaksi soveltamiseksi 11.12.2000 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2725/2000 (EYVL 2000, L 316, s. 1)] säännöksiä ja sen täytäntöönpanotoimenpiteitä, – – jotka Tanska panee tämän sopimuksen voimaantulon jälkeen annettavien täytäntöönpanotoimenpiteiden osalta täytäntöön – –, sovelletaan [unionin] ja Tanskan välisissä suhteissa kansainvälisen oikeuden mukaisesti.

3. [Asetuksen N:o 343/2003] 29 artiklassa ja [asetuksen N:o 2725/2000] 27 artiklassa tarkoitetun päivämäärän sijasta sovelletaan tämän sopimuksen voimaantulopäivämäärää.”

- 15 Unionin ja Tanskan välinen sopimus ei koske direktiiviä 2011/95 eikä direktiiviä 2013/32.

Saksan oikeus

AsylG

- 16 Turvapaikkalain (Asylgesetz) (BGBl. 2008 I, ps. 1798), sellaisena kuin sitä sovellettiin pääasian tosiseikkoihin (jäljempänä AsylG) 26a §:ssä, jonka otsikko on ”Turvalliset kolmannet valtiot”, säädetään seuraavaa:

”(1) Ulkomaalainen, joka on saapunut maahan perustuslain 16a §:n 2 momentin ensimmäisessä virkkeessä tarkoitetusta kolmannesta valtiosta (turvallinen kolmas valtio), ei voi vedota perustuslain 16a §:n 1 momenttiin. – –

(2) – – unionin jäsenvaltioiden – – lisäksi turvallisia kolmansia valtioita ovat liitteessä I luetellut valtiot. – –

– –”

- 17 AsylG:n 29 §:ssä, jonka otsikko on ”Hakemukset, jotka on jätettävä tutkimatta”, säädetään seuraavaa:

”(1) Turvapaikkahakemus jätetään tutkimatta, jos

– –

5. uutta turvapaikkamenettelyä ei 71 §:ssä tarkoitetun myöhemmän hakemuksen tai 71a §:ssä tarkoitetun toisen hakemuksen tapauksessa ole toteutettava. – –

– –”

- 18 Turvapaikkalain 31 §:ssä, jonka otsikko on ”[liittovaltion maahanmuutto- ja pakolaisviraston] päätökset turvapaikkahakemuksista”, säädetään seuraavaa:

” – –

(2) Päätöksissä, jotka tehdään tutkittavaksi otetuista turvapaikkahakemuksista – – on nimenomaisesti todettava, myönnetäänkö ulkomaalaiselle pakolaisasema tai toissijainen suojeluasema ja tunnustetaanko hänen oikeutensa turvapaikkaan. – –

– –”

- 19 AsylG:n 71 §:ssä, jonka otsikko on ”Myöhempi hakemus”, säädetään seuraavaa:

”(1) Jos ulkomaalainen tekee uuden turvapaikkahakemuksen (myöhempi hakemus) sen jälkeen, kun aiempi turvapaikkahakemus on peruutettu tai se on hylätty lopullisella päätöksellä, on uusi turvapaikkamenettely toteutettava vain, jos hallintomenettelylain [(Verwaltungsverfahrensgesetz) (BGBl. 2013 I, s. 102)] 51 §:n 1–3 momentissa tarkoitetut edellytykset täyttyvät, minkä tutkiminen kuuluu liittovaltion maahanmuutto- ja pakolaisviraston tehtäviin. – –

– –”

- 20 AsylG:n 71a §:ssä, jonka otsikko on ”Toinen hakemus”, säädetään seuraavaa:

”(1) Jos ulkomaalainen tekee sen jälkeen, kun turvallisessa kolmannessa valtiossa (26a §), johon sovelletaan turvapaikkamenettelyn toteuttamista koskevasta toimivallasta annettuja [unionin] oikeussääntöjä tai jonka kanssa Saksan liittotasavalta on tehnyt tätä koskevan kansainvälisen sopimuksen, käyty ja hakemuksen hylkäämiseen johtanut turvapaikkamenettely on päättynyt, Saksassa turvapaikkahakemuksen (toinen hakemus), uusi turvapaikkamenettely on mahdollinen vain, jos Saksan liittotasavalta on vastuussa turvapaikkamenettelyn toteuttamisesta ja jos hallintomenettelylain 51 §:n 1–3 momentissa tarkoitetut edellytykset täyttyvät, minkä tutkiminen kuuluu [liittovaltion maahanmuutto- ja pakolais]viraston tehtäviin.

– –”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

- 21 Pääasian kantajat, jotka ovat Georgian kansalaisia, tekivät 10.11.2020 virastolle turvapaikkahakemukset.
- 22 Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että pääasian kantajat ilmoittivat näiden hakemusten käsittelyn yhteydessä lähteneensä Georgiasta vuonna 2017 matkustaakseen Tanskaan, jossa he asuivat kolme vuotta ja jossa he tekivät turvapaikkahakemukset, jotka hylättiin.

- 23 Tanskan kuningaskunta vahvisti 31.3.2021 päivätyllä kirjeellä vastauksena viraston tietopyyntöön, että pääasian kantajat olivat tehneet 28.11.2017 kansainvälistä suojelua koskevat hakemukset, jotka oli hylätty 30.1.2019. Koska pääasian kantajien Tanskan tuomioistuimissa nostamat kanteet päätöksistä, joilla heidän hakemuksensa hylättiin, hylättiin 27.4.2020, näistä päätöksistä tuli lopullisia.
- 24 Näin ollen virasto tutki pääasian kantajien turvapaikkahakemukset AsylG:n 71a §:ssä tarkoitettuina ”toisina hakemuksina”, ja se jätti ne 3.6.2021 tekemällään päätöksellä AsylG:n 29 §:n 1 momentin 5 alakohdan nojalla tutkimatta. Virasto totesi, että pääasian kantajat olivat jo tehneet turvapaikkahakemukset, jotka oli lopullisesti hylätty Tanskassa, jota 20.5.2021 annettun tuomion L.R. (Norjan hylkäämä turvapaikkahakemus) (C-8/20, EU:C:2021:404) mukaan oli pidettävä AsylG:n 26a §:ssä tarkoitettuna turvallisena kolmantena maana. Viraston mukaan uuden turvapaikkamenettelyn perustelemiseksi asetetut edellytykset eivät täyttyneet, koska pääasian kantajien hakemustensa tueksi esittämä tosiseikkoja koskeva selvitys ei osoita, että tosiasiallinen tilanne olisi muuttunut verrattuna tilanteeseen, johon perustui heidän ensimmäinen hakemuksensa, jonka Tanskan viranomaiset olivat hylänneet.
- 25 Pääasian kantajat nostivat ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa kanteen viraston päätöksestä.
- 26 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin täsmentää, että Saksan oikeudessa AsylG:n 71 §:ssä tarkoitettu ”myöhempi hakemus” on uusi turvapaikkahakemus, joka on tehty Saksassa sen jälkeen, kun ensimmäinen turvapaikkahakemus, joka on myös tehty Saksassa, on hylätty. AsylG:n 71a §:ssä tarkoitettu ”toinen hakemus” on turvapaikkahakemus, joka on tehty Saksassa sen jälkeen, kun turvapaikkahakemus on hylätty AsylG:n 26a §:ssä tarkoitetussa turvallisessa kolmannessa valtiossa eli muun muassa toisessa unionin jäsenvaltiossa. Näihin kahteen hakemustyyppiin sovelletaan menettelyä, joka poikkeaa ensimmäiseen turvapaikkahakemukseen sovellettavasta menettelystä. AsylG:n 71a §:n tarkoituksena ja tavoitteena on rinnastaa ”toinen hakemus” ”myöhempään hakemukseen” ja samalla rinnastaa kolmannen valtion, joka on tehnyt päätöksen Saksassa toisen turvapaikkahakemuksen tehneen hakijan ensimmäisestä turvapaikkahakemuksesta, tekemä päätös Saksan viranomaisten ensimmäisestä turvapaikkahakemuksesta tekemään päätökseen.
- 27 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo näin ollen, että sen käsiteltävänä olevan asian ratkaisemiseksi on selvitetävä, voidaanko direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdan d alakohdasta, luettuna yhdessä kyseisen direktiivin 2 artiklan q alakohdan kanssa, soveltaa silloin, kun toisessa jäsenvaltiossa on tehty aiemmasta kansainvälistä suojelua koskevasta hakemuksesta lainvoimainen päätös.
- 28 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin huomauttaa lisäksi, ettei direktiivissä 2013/32 viitata toisen hakemuksen käsitteeseen ja että muun muassa direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdan d alakohdassa ja 2 artiklan q alakohdassa käytetään ainoastaan myöhemmän hakemuksen käsitettä. Tästä voidaan siis päätellä, että kyseisen direktiivin 33 artiklan 2 kohdan d alakohdasta voidaan soveltaa vain siinä tapauksessa, että hakemus on tehty myöhemmin samassa jäsenvaltiossa kuin siinä, jossa asianomaisen henkilön ensimmäinen kansainvälistä suojelua koskeva hakemus on tehty ja hylätty. Tätä puoltaisi myös ehdotus Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi kansainvälisen suojelun alalla noudatettavasta yhteisestä menettelystä unionissa ja direktiivin 2013/32 kumoamisesta (COM(2016) 467 final), jonka mukaan kyseiseen asetukseen oli tarkoitus sisällyttää säännös, jossa nimenomaisesti todetaan, että sen jälkeen, kun

aiemmasta hakemuksesta on tehty lopullinen hylkäävä päätös, saman hakijan missä tahansa jäsenvaltiossa tekemää uutta hakemusta on pidettävä hakemuksen käsittelystä vastuussa olevassa jäsenvaltiossa myöhempanä hakemuksena.

- 29 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että vaikka Bundesverwaltungsgericht (liittovaltion ylin hallintotuomioistuin, Saksa) jätti 14.12.2016 antamassaan tuomiossa avoimeksi vastauksen sitä koskevaan kysymykseen, voiko kyseessä olla direktiivissä 2013/32 tarkoitettu ”myöhempi hakemus”, kun ensimmäinen menettely, joka on päättynyt asianomaisen henkilön kansainvälistä suojelua koskevan ensimmäisen hakemuksen hylkäämiseen, on toteutettu toisessa jäsenvaltiossa, alempien saksalaisten hallintotuomioistuinten myöhemmästä oikeuskäytännöstä ilmenee, että tähän kysymykseen on vastattava myöntävästi, minkä ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin näyttää hyväksyvän.
- 30 Siinä tapauksessa, että unionin tuomioistuin antaa niin ikään myöntävän vastauksen, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii, voiko näin olla myös silloin, kun – sen jälkeen kun Tanskan kuningaskunnan toimivaltaiset viranomaiset ovat hylänneet ensimmäisen turvapaikkahakemuksen – uusi kansainvälistä suojelua koskeva hakemus tehdään toisessa jäsenvaltiossa. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin muistuttaa tältä osin, että Tanskan kuningaskunta tosin on unionin jäsenvaltio, mutta täsmentää, että Tanskan asemasta tehdyn pöytäkirjan nojalla direktiivit 2011/95 ja 2013/32 eivät sido kyseistä jäsenvaltiota. Kuten direktiivin 2013/32 2 artiklan mukaisista määritelmistä ja 20.5.2021 annetusta tuomiosta L.R. (Norjan hylkäämä turvapaikkahakemus) (C-8/20, EU:C:2021:404) ilmenee, uusi kansainvälistä suojelua koskeva hakemus voidaan luokitella kyseisessä direktiivissä tarkoitetuksi myöhemmäksi hakemukseksi vain, jos saman hakijan aiempi hakemus koski direktiiviin 2011/95 perustuvaa pakolaisasemaa taikka toissijaista suojeluasemaa.
- 31 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo siten, että direktiivissä 2013/32 tarkoitettua jäsenvaltion käsitettä on tulkittava suppeasti niin, että sillä tarkoitetaan ainoastaan jäsenvaltioita, jotka osallistuvat yhteiseen eurooppalaiseen turvapaikkajärjestelmään sitoutuen direktiiveihin 2011/95 ja 2013/32. Tämä ei koske Tanskan kuningaskuntaa, joka unionin ja Tanskan välisen sopimuksen vuoksi osallistuu vain Dublin III -asetuksella perustettuun järjestelmään.
- 32 Siinä tapauksessa, että 30 kohdassa mainittuun ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen kysymykseen vastataan kieltävästi, se katsoo, että on tarpeen selvittää, onko – siltä osin kuin Tanskan viranomaiset ovat jo hylänneet pääasian kantajien turvapaikkahakemuksen sellaisen tutkinnan perusteella, joka perustuu pääasiallisesti samoihin perusteisiin kuin direktiivissä 2011/95 pakolaisaseman myöntämiseksi säädetyt – mahdollista kumota vain osittain pääasian oikeusriidan kohteena oleva viraston päätös, mikä merkitsee velvollisuutta tutkia uudelleen pääasian kantajien hakemus yksinomaan siltä osin, voitaisiinko heille myöntää toissijainen suojeluasema. Vaikka Tanskan oikeudessa säädetään pakolaisten ja sellaisten henkilöiden osalta, jotka voivat unionin oikeuden nojalla vaatia toissijaista suojelua, unionin oikeudessa säädetyt kaltaisesta suojelujärjestelmästä, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on taipuvainen katsomaan, ettei siinä riitautettua päätöstä ole mahdollista kumota osittain.

33 Tässä tilanteessa Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

- ”1) Onko kansallinen lainsäädäntö, jonka mukaan kansainvälistä suojelua koskeva hakemus voidaan jättää tutkimatta myöhempänä hakemuksena, jos turvapaikkahakemuksen hylkäämiseen johtanut ensimmäinen turvapaikkamenettely suoritettiin toisessa Euroopan unionin jäsenvaltiossa, direktiivin [2013/32] 33 artiklan 2 kohdan d alakohdan ja 2 artiklan q alakohdan mukainen?
- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi: onko kansallinen lainsäädäntö, jonka mukaan kansainvälistä suojelua koskeva hakemus voidaan jättää tutkimatta myöhempänä hakemuksena, direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdan d alakohdan ja 2 artiklan q alakohdan mukainen myös silloin, kun turvapaikkahakemuksen hylkäämiseen johtanut ensimmäinen turvapaikkamenettely suoritettiin Tanskassa?
- 3) Jos toiseen kysymykseen vastataan kieltävästi: onko kansallinen lainsäädäntö, jonka mukaan turvapaikkahakemus on silloin, kun on kyse myöhemmästä hakemuksesta, jätettävä tutkimatta ja jossa ei tehdä eroa pakolaisaseman ja toissijaisen suojeluaseman välillä, direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdan [d alakohdan] mukainen?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

- 34 Aluksi on todettava, että pääasia koskee sellaisten Georgian kansalaisten kansainvälistä suojelua koskevista hakemuksista tehtyjen hylkäävien päätösten kumoamista, joiden aiemmat kansainvälistä suojelua koskevat hakemukset Tanskan kuningaskunta oli hylännyt.
- 35 Kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin huomauttaa, siltä osin kuin kyse on EUT-sopimuksen kolmannen osan V osastosta, johon kuuluvat muun muassa rajavalvontaa, turvapaikkaa ja maahanmuuttoa koskevat politiikat, Tanskan kuningaskunnalla on Tanskan asemasta tehdyn pöytäkirjan nojalla erityinen asema, joka erottaa sen muista jäsenvaltioista.
- 36 Jotta ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle voidaan antaa hyödyllinen vastaus, riittää, että esitettyjä kysymyksiä analysoidaan ainoastaan siltä osin kuin ne koskevat tilannetta, jossa Tanskan viranomaiset ovat hylänneet aiemman kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen, ilman että olisi tarpeen ottaa huomioon tilannetta, jossa jonkin toisen jäsenvaltion viranomaiset ovat hylänneet vastaavan hakemuksen (ks. analogisesti tuomio 20.5.2021, L.R. (Norjan hylkäämä turvapaikkahakemus), C-8/20, EU:C:2021:404, 30 kohta).
- 37 Näin ollen on katsottava, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kysymyksillään, joita on tutkittava yhdessä, pääasiallisesti sitä, onko direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdan d alakohtaa, luettuna yhdessä kyseisen direktiivin 2 artiklan q alakohdan ja Tanskan asemasta tehdyn pöytäkirjan 2 artiklan kanssa, tulkittava siten, että se on esteenä muun jäsenvaltion kuin Tanskan kuningaskunnan lainsäädännölle, jossa säädetään mahdollisuudesta jättää kokonaan tai osittain tutkimatta kyseisen direktiivin 2 artiklan b alakohdassa tarkoitettu kansainvälistä suojelua koskeva hakemus, jonka on tässä jäsenvaltiossa tehnyt kolmannen maan kansalainen tai kansalaisuudeton henkilö, jonka aiemman Tanskan kuningaskunnassa tekemän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen Tanskan kuningaskunta on hylännyt.

- 38 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdassa luetellaan tyhjentävästi tilanteet, joissa jäsenvaltiot voivat katsoa kansainvälistä suojelua koskevalta hakemukselta puuttuvan tutkittavaksi ottamisen edellytykset (tuomio 20.5.2021, L.R. (Norjan hylkäämä turvapaikkahakemus), C-8/20, EU:C:2021:404, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 39 Direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdan d alakohdan mukaan jäsenvaltiot voivat katsoa kansainvälistä suojelua koskevalta hakemukselta puuttuvan tutkittavaksi ottamisen edellytykset, jos hakemus on myöhempi hakemus, johon liittyen ei ole ilmennyt tai johon liittyen hakija ei ole esittänyt uusia tosiseikkoja tai perusteita, jotka liittyvät sen selvittämiseen, voidaanko hakijaa pitää direktiivin 2011/95 nojalla kansainvälistä suojelua saavana henkilönä.
- 40 Direktiivin 2013/32 2 artiklan q alakohdassa käsitteen ”myöhempi hakemus” määritellään tarkoittavan kansainvälistä suojelua koskevaa uutta hakemusta, joka tehdään sen jälkeen, kun aiemmasta hakemuksesta on tehty lainvoimainen päätös.
- 41 Tässä määritelmässä toistetaan siten käsitteet ”kansainvälistä suojelua koskeva hakemus” ja ”lainvoimainen päätös”, jotka myös määritellään kyseisen direktiivin 2 artiklassa, nimittäin ensin mainittu tämän artiklan b alakohdassa ja jälkimmäinen sen e alakohdassa.
- 42 Ensinnäkin käsite ”kansainvälistä suojelua koskeva hakemus” tai ”hakemus” määritellään direktiivin 2013/32 2 artiklan b alakohdassa siten, että sillä tarkoitetaan kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön esittämää pyyntöä saada suojelua jostakin jäsenvaltiosta, kun hakijan voidaan katsoa hakevan direktiivissä 2011/95 tarkoitettua pakolaisasemaa tai toissijaista suojeluasemaa.
- 43 Vaikka Tanskan kuningaskunnan toimivaltaisille viranomaisille tämän jäsenvaltion kansallisten säännösten mukaisesti tehty kansainvälistä suojelua koskeva hakemus on kiistatta jäsenvaltiolle tehty hakemus, se ei kuitenkaan ole hakemus, joka koskee direktiivissä 2011/95 tarkoitettua ”pakolaisasemaa tai toissijaista suojeluasemaa”, koska Tanskan asemasta tehdyn pöytäkirjan mukaan tätä direktiiviä ei sovelleta Tanskan kuningaskuntaan, kuten myöskin kyseisen direktiivin johdanto-osan 51 perustelukappaleessa muistutetaan.
- 44 Toiseksi direktiivin 2013/32 2 artiklan e alakohdassa lainvoimaisen päätöksen käsitteen määritellään tarkoittavan päätöstä siitä, myönnetäänkö kolmannen maan kansalaiselle tai kansalaisuudettomalle henkilölle direktiivin 2011/95 mukainen pakolaisasema tai toissijainen suojeluasema, jolloin tähän päätökseen ei enää sovelleta direktiivin 2013/32 V luvussa säädettyjä oikeussuojakeinoja.
- 45 Tämän tuomion 43 kohdassa esitetystä syistä päätös, jonka Tanskan kuningaskunta on tehnyt kansainvälistä suojelua koskevasta hakemuksesta, ei voi kuulua tämän määritelmän piiriin.
- 46 Edellä esitetyn perusteella ja tämän vaikuttamatta siihen erilliseen kysymykseen, sovelletaanko käsitettä ”myöhempi hakemus” uuteen kansainvälistä suojelua koskevaan hakemukseen, joka jäsenvaltiolle on tehty muun jäsenvaltion kuin Tanskan kuningaskunnan hylättyä aiemman hakemuksen lainvoimaisella päätöksellä, direktiivin 2013/32 2 artiklan b, e ja q alakohdan yhteisestä tarkastelusta ilmenee, että jäsenvaltiolle tehtyä kansainvälistä suojelua koskevaa hakemusta ei voida luokitella ”myöhemmäksi hakemukseksi”, jos se tehdään sen jälkeen, kun Tanskan kuningaskunta on hylännyt saman hakijan vastaavan hakemuksen.

- 47 Näin ollen sillä perusteella, että Tanskan kuningaskunta on aiemmin tehnyt päätöksen, jolla on hylätty tälle jäsenvaltiolle sen kansallisen lainsäädännön mukaisesti tehty kansainvälistä suojelua koskeva hakemus, ei voida katsoa, että direktiivissä 2011/95 tarkoitettu kansainvälistä suojelua koskeva hakemus, jonka asianomainen on tehnyt toisessa jäsenvaltiossa tämän aiemman päätöksen tekemisen jälkeen, olisi direktiivin 2013/32 2 artiklan q alakohdassa ja 33 artiklan 2 kohdan d alakohdassa tarkoitettu ”myöhempi hakemus”.
- 48 Unionin ja Tanskan välinen sopimus tai se mahdollisuus, että Tanskan lainsäädännössä säädetään kansainvälisen suojelun myöntämisen edellytyksistä, jotka ovat samanlaisia tai samankaltaisia kuin direktiivissä 2011/95 säädetyt edellytykset, eivät voi johtaa toisenlaiseen päätelmään.
- 49 Ensinnäkin unionin ja Tanskan välisen sopimuksen 2 artiklan nojalla myös Tanskan kuningaskunta panee Dublin III -asetuksen täytäntöön. Pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa asianomaiset henkilöt ovat tehneet kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen Tanskan kuningaskunnassa, toinen jäsenvaltio, jossa asianomaiset henkilöt ovat tehneet uuden kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen, voi, jos kyseisen asetuksen 18 artiklan 1 kohdan c tai d alakohdassa mainitut edellytykset täyttyvät, pyytää Tanskan kuningaskuntaa ottamaan kyseiset henkilöt takaisin.
- 50 Tästä ei kuitenkaan voida päätellä, että jos tällainen takaisinotto ei ole mahdollista tai sitä ei tapahdu, asianomaisella jäsenvaltiolla olisi oikeus katsoa, että saman henkilön sen omille elimille tekemä uusi hakemus kansainvälisestä suojelusta on direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdan d alakohdassa tarkoitettu ”myöhempi hakemus” (ks. analogisesti tuomio 20.5.2021, L.R. (Norjan hylkäämä turvapaikkahakemus), C-8/20, EU:C:2021:404, 44 kohta).
- 51 Vaikka unionin ja Tanskan välisessä sopimuksessa määrätään lähinnä siitä, että Tanskan kuningaskunta panee täytäntöön tietyt Dublin III -asetuksen säännökset, kyseisessä sopimuksessa ei sitä vastoin määrätä, että direktiiviä 2011/95 tai direktiiviä 2013/32 sovellettaisiin Tanskan kuningaskuntaan.
- 52 Toiseksi on niin, että vaikka oletettaisiin, kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuimien toteaa, että Tanskan kuningaskunnan viranomaiset tutkivat kyseisessä jäsenvaltiossa esitetyt pakolaisaseman myöntämistä koskevat hakemukset olennaisesti direktiivissä 2011/95 säädetyt arviointiperusteita vastaavin perustein, tällä seikalla ei voida perustella sitä, että hylätään – vaikka vain pakolaisaseman osalta – hakijan, jonka kyseisen aseman myöntämiseksi tekemän aiemman hakemuksen Tanskan viranomaiset ovat hylänneet, toisessa jäsenvaltiossa tekemä kansainvälistä suojelua koskeva hakemus.
- 53 Sen lisäksi, että direktiivin 2013/32 asian kannalta merkityksellisten säännösten yksiselitteinen sanamuoto on esteenä sen 33 artiklan 2 kohdan d alakohdan tällaiselle tulkinntalle, viimeksi mainitun säännöksen soveltaminen ei voi riippua sen arvioinnista, millainen on konkreettisesti kansainvälisen suojelun hakijoiden suojelun taso Tanskan kuningaskunnassa, koska se saattaisi vaikuttaa oikeusvarmuuteen (ks. analogisesti tuomio 20.5.2021, L.R. (Norjan hylkäämä turvapaikkahakemus), C-8/20, EU:C:2021:404, 47 kohta).
- 54 Tässä yhteydessä on korostettava, että direktiivissä 2011/95 ei säädetä ainoastaan pakolaisasemasta, sellaisena kuin se on vahvistettu kansainvälisessä oikeudessa eli Geneven yleissopimuksessa, johon viitataan direktiivin 2011/95 2 artiklan c alakohdassa, vaan se koskee myös toissijaista suojeluasemaa, joka täydentää pakolaisasemaa koskevia sääntöjä, kuten tämän direktiivin johdanto-osan kuudennesta perustelukappaleesta ilmenee.

- 55 Edellä tehtyjen päätelmien perusteella esitettyyn kysymykseen on vastattava, että direktiivin 2013/32 33 artiklan 2 kohdan d alakohtaa, luettuna yhdessä sen 2 artiklan q alakohdan ja Tanskan asemasta tehdyn pöytäkirjan 2 artiklan kanssa, on tulkittava siten, että se on esteenä muun jäsenvaltion kuin Tanskan kuningaskunnan lainsäädännölle, jossa säädetään mahdollisuudesta jättää kokonaan tai osittain tutkimatta kyseisen direktiivin 2 artiklan b alakohdassa tarkoitettu kansainvälistä suojelua koskeva hakemus, jonka on kyseiselle jäsenvaltiolle tehnyt kolmannen maan kansalainen tai kansalaisuudeton henkilö, jonka Tanskan kuningaskunnassa tekemän kansainvälistä suojelua koskevan aiemman hakemuksen Tanskan kuningaskunta on hylännyt.

Oikeudenkäyntikulut

- 56 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kymmenes jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Kansainvälisen suojelun myöntämistä tai poistamista koskevista yhteisistä menettelyistä 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/32/EU 33 artiklan 2 kohdan d alakohtaa, luettuna yhdessä sen 2 artiklan q alakohdan ja EU-sopimuksen sekä EUT-sopimuksen liitteenä olevan Tanskan asemasta tehdyn pöytäkirjan (N:o 22) 2 artiklan kanssa,

on tulkittava siten, että

se on esteenä muun jäsenvaltion kuin Tanskan kuningaskunnan lainsäädännölle, jossa säädetään mahdollisuudesta jättää kokonaan tai osittain tutkimatta kyseisen direktiivin 2 artiklan b alakohdassa tarkoitettu kansainvälistä suojelua koskeva hakemus, jonka on kyseiselle jäsenvaltiolle tehnyt kolmannen maan kansalainen tai kansalaisuudeton henkilö, jonka Tanskan kuningaskunnassa tekemän kansainvälistä suojelua koskevan aiemman hakemuksen Tanskan kuningaskunta on hylännyt.

Allekirjoitukset